

Arrest

nr. 172 887 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PIERRE, die loco advocaat P. DESCHEEMAECKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 18 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf voor de duur van één jaar, tot 7 december 2012. Er wordt meegedeeld op welke wijze een verlenging moet worden aangevraagd en welke documenten daarbij moeten worden gevoegd.

Op 23 augustus 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot tijdelijk verblijf tot 18 augustus 2014. Deze beslissing vermeldt dat een eventuele verdere verlenging van het verblijf afhankelijk is van het vervullen van bepaalde voorwaarden.

Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 154 445 van 14 oktober 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 december 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van de Raad nr. 154 444 van 14 oktober 2015 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 15 juli 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2015 werd ingediend door :

M., N. (R.R.: 082111055373)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. F. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2006 te verblijven. Op datum van 17.11.2011 werd aan betrokkene een tijdelijke machtiging tot verblijf toegestaan. Betrokkene was er van op hoogte dat de verlenging van zijn verblijf verbonden was aan voorwaarden, met name aan het voorleggen van een arbeidskaart B. Op datum van 19.11.2014 weigerde de dienst lang verblijf het verblijf van betrokkene te verlengen daar hij niet aan de gestelde voorwaarden voldeed. Betrokkene legde namelijk geen arbeidskaart B voor. Betrokkene was er nochtans van op de hoogte dat dit noodzakelijk was om een verlenging van zijn verblijf te verkrijgen. Deze beslissing van de dienst lang verblijf werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kan zich dan ook niet meer nuttig beroepen op zijn lange verblijf daar hij nagelaten heeft de voorwaarden van zijn tijdelijk verblijf na te leven. Bovendien werd hem op 28.01.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Ter staving van het centrum van zijn belangen legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. We stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt afdoende elementen voor te leggen aan onze diensten die kunnen weerleggen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de belangen die hij heeft in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Bovendien stellen we vast dat betrokkene meer dan 23 jaar in zijn land van herkomst verbleef. Zijn verblijf in België en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenzins vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene gewerkt zou hebben, dat hij relaties met collega's opgebouwd zou hebben, dat hij steeds gewaardeerd zou zijn door zijn werkgevers en zijn collega's, dat hij al de nodige vaardigheden zou hebben om zijn werk uit te voeren, dat hij lang als carrosseriehersteller gewerkt zou hebben, dat zijn vaardigheden afgestemd zouden zijn op de arbeidsmarkt, dat hij goed Frans zou spreken en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals twee arbeidskaarten B, twee aanvragen tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, een arbeidscontract d.d. 27.10.2009 en een huuroverkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

Op 25 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: M., N.

geboortedatum: (...) 1982

geboortepaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum,

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2014, aan betrokkene betekend op 28.01.2015.

(…).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van gebrek aan belang:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM als hogere rechtsnorm. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf van 10 jaar in België, waardoor hij heeft kunnen werken en relaties heeft opgebouwd met collega's. Hij toont echter niet aan dat de door hem opgebouwde relaties van die aard zijn dat zij vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM, waardoor hij een schending van voormelde hogere rechtsnorm niet aantoot.

De vordering, voor zover die werd ingediend tegen de bijlage 13, is onontvankelijk bij gebrek aan belang.”

2.2. Ter terechtzitting antwoordt de advocaat van verzoeker dat zij hierover geen opmerkingen heeft en verwijst naar haar inleidend verzoekschrift.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

2.4. Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Afgeleid uit de schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. uit de ontbrekende, onjuiste, ontoereikende of tegenstrijdige motivering en derhalve het ontbreken van wettelijk toelaatbare motivering, uit de manifeste beoordelingsfout en uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de overheid ertoe gehouden is te beslissen met kennisname van alle elementen van de zaak

a) Doordat, eerste onderdeel, de tegenpartij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard heeft om reden dat de duur van zijn verblijf in België geen buitengewone omstandigheid was die de inleiding van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in België, plaats van zijn verblijf, rechtvaardigde.

1.

Ofschoon, zo de verblijfsduur van verzoeker in België op zich alleen inderdaad geen buitengewone omstandigheid kan rechtvaardigen, de tegenpartij toch logisch met zichzelf moet blijven en niet terugkomen op wat zij op 23 september 2011 erkend heeft, te weten dat verzoeker ononderbroken op ons grondgebied verblijft sinds 31 maart 2007, wat toch niet onbeduidend is (stuk 3). Binnenkort zal het 10 jaar zijn dat hij in België leeft, zonder ooit naar Marokko teruggekeerd te zijn. Het is opvallend vast te stellen dat de tegenpartij er nooit over spreekt in haar beslissing.

2.

De tegenpartij steunt zich vervolgens op een beslissing genomen op 19 november 2014 door de Dienst Lang verblijf om te zeggen dat de verlenging van zijn verblijf hem vanaf die datum geweigerd werd.

Verzoeker kent die beslissing niet.

Hij is op de hoogte van een beslissing geweest door de Vlaamse Minister bevoegd voor de werkgelegenheid op 25 september 2014, ter kennis van zijn toenmalige raadsman gebracht op 3 oktober 2014 (stuk 16) en van een beslissing van « weigering verlenging tijdelijk verblijf » genomen op 16 december 2014 (stuk 18).

3.

De tegenpartij schrijft : « Betrokkene legde namelijk geen arbeidskaart B voor. Betrokkene was er nochtans van op de hoogte dat dit noodzakelijk was om een verlenging van zijn verblijf te verkrijgen. Deze beslissing van de dienst lang verblijf werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kan zich dan ook niet meer nuttig beroepen op zijn lange verblijf daar hij nagelaten heeft de voorwaarden van zijn tijdelijk verblijf na te leven ».

Deze feitenvoorstelling is onjuist : verzoeker had een "aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer" gedateerd van 14 mei 2014 overgelegd (stuk 14) en een "formulier voor de gezondheidsbeoordeling" gedateerd van 1 maart 2014 (stuk 12) ; ondanks die documenten en ondanks een arbeidskaart die nog geldig was tot 18 juli 2014 (stuk 11), weigerde het Departement Werk en Sociale Economie, Economische migratie, de arbeidskaart B van verzoeker te vernieuwen (stuk 15).

Verzoeker had dus geen enkele fout begaan daar hij het nodige voor de verlenging van zijn verblijf gedaan had. Het blijkt bovendien dat het wel het voormeld Departement Werk en Sociale Economie is die een slechte beslissing genomen heeft.

Zodoende, heeft de tegenpartij een onjuiste en/of ontoereikende motivering verstrekt en de aanvraag van verzoeker niet correct beoordeeld.

Ter herinnering, de vereiste van uitdrukkelijke motivering bestaat in de vermelding, in de akte, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Deze verplichting tot uitdrukkelijke motivering omvat enerzijds de vereiste aan te duiden waarin de argumenten van de betrokkene niet geldig of gegrond zijn en anderzijds ernstig, compleet en adequaat te antwoorden op elk door verzoeker ingeroepen argument.

De tegenpartij heeft deze verplichting niet nageleefd.

Hieruit volgt dat de motivering van de bestreden beslissing inadequaat, en bijgevolg onwettelijk is.

Het middel is dus gegrond.

b) Doordat, tweede onderdeel, de tegenpartij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard heeft om reden dat hij geen lang verblijf in België kon rechtvaardigen daar hij op 28 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen had.

5.

Ofschoon het niet is omdat hij een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft, dat hij in feite de omstandigheid niet kan inroepen dat hij effectief ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007, wat de tegenpartij zelf erkend heeft op 23 september 2011 (stuk 3).

De tegenpartij vergeet ook te zeggen dat verzoeker op 27 februari 2015 een beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten ingediend heeft (stuk 19).

c) Doordat, derde onderdeel, de tegenpartij het feit dat verzoeker het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft weigert in aanmerking te nemen omdat hij onvoldoende elementen zou overgelegd hebben en meer tijd (23 jaar) in zijn land van herkomst zou doorgebracht hebben dan in België.

6.

Ofschoon verzoeker vele getuigenissen overgelegd heeft en, zelfs al heeft hij zijn volledige jeugd – tot zijn 23 jaar – in Marokko doorgebracht, dit niets afneemt van het feit dat hij sinds meer dan 10 jaar in ons land woont, zonder ooit naar Marokko teruggekeerd te zijn.

Hij ziet zijn familie niet meer en heeft geen vrienden meer in Marokko. Nu is zijn leven hier. Het is in België dat hij werkt, liefheeft en een groep vrienden gemaakt heeft."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij ononderbroken op het grondgebied verblijft sinds 31 maart 2007 en dat hij bijna gedurende 10 jaar in België verblijft zonder ooit naar Marokko te zijn teruggekeerd. De verwerende partij zou zich steunen op een beslissing van 19 november 2014, die hij niet zou kennen. Hij zou enkel op de hoogte zijn van een beslissing genomen op 25 september 2014. Hij zou geen enkele fout begaan hebben daar hij het nodige zou hebben gedaan voor de verlenging van zijn verblijfsrecht. De verwerende partij zou eraan voorbijgaan dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij vele getuigenissen heeft overgemaakt. Hij zou zijn familie niet meer zien en geen vrienden meer hebben in Marokko.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet gekend was bij de verwerende partij toen hij op 18 november 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Hij toont derhalve niet aan dat hij 10 jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied zou verblijven. Waar hij erop wijst dat hij sedert 31 maart 2007 onafgebroken in België verblijft, lijkt hij toepassing te willen maken van de instructie van 19 juli 2011, die echter door de Raad van State vernietigd werden, waardoor hij zich er niet meer dienstig op kan beroepen.

M.b.t. zijn verblijf in België werd in de bestreden beslissing gesteld dat hij op 17 november 2011 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf en dat hij ervan op de hoogte was dat aan de verlenging ervan voorwaarden waren verbonden. Nadat het Departement Werk en Sociale Economie – Economische migratie de afgifte van een arbeidsvergunning weigerde op 12 juni 2014, werd d.d. 16 december 2014 een beslissing genomen tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. De verwijzing naar voormelde beslissing en de vermelding van de datum van 19 november 2014 betreft een materiële misslag die niet kan leiden tot annulatie van de bestreden beslissing. In essentie gaat het erom dat verzoekers verblijf niet verlengd werd en dat hij gevolg diende te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 14 oktober 2015, bij arrest nr. 154.445, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 27 februari 2015, gericht tegen de beslissing van 16 december 2014 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf en bij arrest nr. 154.444, verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend op 27 februari 2015, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2014.

Verzoeker kan geen argumenten meer aanwenden in huidige procedure tegen de beslissing waarbij de verlenging van zijn verblijfsrecht niet werd toegestaan.

In de beslissing werd erop gewezen dat verzoeker meer dan 23 jaar in zijn herkomstland Marokko heeft verbleven en dat zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn banden in het land van herkomst. M.b.t. de elementen van integratie werd in de beslissing gemotiveerd dat die niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid omdat die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker weerlegt die motivering niet.

Een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat

de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

3.1.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.1.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.7. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.1.8. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.1.9. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.10. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.11. In zijn aanvraag van 15 juli 2015, heeft verzoeker, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

“Verzoeker verblijft reeds 9 jaar ononderbroken in België en heeft er het centrum van zijn belangen gevestigd, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Gedurende al deze jaren, heeft hij kunnen werken en relaties opbouwen met collega's. Hij was steeds uiterst gewaardeerd door zijn werkgevers en door zijn collega's. Hij is wijskrachtig en heeft al de nodige vaardigheden om zijn werk uit te voeren. Hij heeft lang als carrosseriehersteller gewerkt voor garagisten maar kan alles doen met zijn handen. Zijn vaardigheden zijn op de arbeidsmarkt afgestemd. Verzoeker spreekt goed Frans”.

3.1.12. In de eerste bestreden beslissing van 25 februari 2016 wordt hierover als volgt overwogen:

“(…) Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2006 te verblijven. Op datum van 17.11.2011 werd aan betrokkene een tijdelijke machtiging tot verblijf toegestaan. Betrokkene was er van op hoogte dat de verlenging van zijn verblijf verbonden was aan voorwaarden, met name aan het voorleggen van een arbeidskaart B. Op datum van 19.11.2014 weigerde de dienst lang verblijf het verblijf van betrokkene te verlengen daar hij niet aan de gestelde voorwaarden voldeed. Betrokkene legde namelijk geen arbeidskaart B voor. Betrokkene was er nochtans van op de hoogte dat dit noodzakelijk was om een verlenging van zijn verblijf te verkrijgen. Deze beslissing van de dienst lang verblijf werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kan zich dan ook niet meer nuttig beroepen op zijn lange verblijf daar hij nagelaten heeft de voorwaarden van zijn tijdelijk verblijf na te leven. Bovendien werd hem op 28.01.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Ter staving van het centrum van zijn belangen legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. We stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt afdoende elementen voor te leggen aan onze diensten die kunnen weerleggen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de belangen die hij heeft in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Bovendien stellen we vast dat betrokkene meer dan 23 jaar in zijn land van herkomst verbleef. Zijn verblijf in België en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene gewerkt zou hebben, dat hij relaties met collega's opgebouwd zou hebben, dat hij steeds gewaardeerd zou zijn door zijn werkgevers en zijn collega's, dat hij al de nodige vaardigheden zou hebben om zijn werk uit te voeren, dat hij lang als carrosseriehersteller gewerkt zou hebben, dat zijn vaardigheden afgestemd zouden zijn op de

arbeidsmarkt, dat hij goed Frans zou spreken en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals twee arbeidskaarten B, twee aanvragen tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, een arbeidscontract d.d. 27.10.2009 en een huuroverkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)”.

3.1.13. Verzoeker stelt samengevat dat hij ononderbroken op het grondgebied verblijft sinds 31 maart 2007 en dat hij bijna gedurende 10 jaar in België verblijft zonder ooit naar Marokko te zijn teruggekeerd. De verwerende partij zou zich steunen op een beslissing van 19 november 2014, dewelke hij niet zou kennen. Hij zou enkel op de hoogte zijn van een beslissing genomen op 25 september 2014. Verzoeker stelt voorts geen enkele fout begaan te hebben daar hij het nodige zou hebben gedaan voor de verlenging van zijn verblijfsrecht. De verwerende partij zou eraan voorbijgaan dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij vele getuigenissen heeft overgemaakt. Hij zou zijn familie niet meer zien en geen vrienden meer hebben in Marokko.

3.1.14. Waar verzoeker erop wijst dat hij sedert 31 maart 2007 onafgebroken in België zou verblijven, lijkt hij toepassing te willen maken van de instructie van 19 juli 2009, die echter door de Raad van State vernietigd werd bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, waardoor verzoeker zich er niet meer dienstig op kan beroepen.

3.1.15. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker de vernietigde instructie van 19 juli 2009 evenmin heeft aangevoerd als een van de elementen die buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, in zijn aanvraag van 15 juli 2015, dewelke geleid heeft tot de eerste bestreden beslissing van 25 februari 2016. In die zin was de verwerende partij ook niet gehouden om hierop te antwoorden in haar beslissing.

Volledigheidshalve wordt gewezen op het volgende. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar verzoeker zich dus meent te kunnen beroepen op de criteria van de door hem genoemde instructies, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.1.16. Waar verzoeker de mening lijkt te zijn toegedaan dat zijn langdurig verblijf automatisch een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan hij dus niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker in 2015 reeds het grondgebied moest verlaten maar dit nagelaten heeft te doen en hij daardoor dus zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verzoeker toont niet aan dat dit motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Bovendien werd het beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten verworpen bij arrest van de Raad nr. 154 444 van 14 oktober 2015.

3.1.17. Wat betreft verzoekers verblijf in België werd in de bestreden beslissing van 25 februari 2016 reeds gemotiveerd dat verzoeker inderdaad op 17 november 2011 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf en dat hij ervan op de hoogte was dat aan de verlenging ervan voorwaarden waren verbonden. Verzoeker betwist dit niet. Nadat het Departement Werk en Sociale Economie - Economische migratie de afgifte van een arbeidsvergunning weigerde op 12 juni 2014, werd op 16 december 2014 een beslissing genomen tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. De verwijzing naar voormelde beslissing en de vermelding van de verkeerde datum van 19 november 2014 behelst een loutere materiële vergissing die, op zichzelf, niet kan leiden tot annulatie van de bestreden beslissing van 25 februari 2016. De beslissing van 16 december 2014 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf bestaat immers, bevindt zich in het administratief dossier, is sinds 28 januari 2015 gekend aan

verzoeker en blijft onverkort van kracht. In essentie gaat het erom dat verzoekers verblijf niet verlengd werd en dat hij gevolg diende te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kreeg immers tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16 december 2014. Beide beslissingen werden indertijd betekend aan verzoeker op 28 januari 2015.

3.1.18. Deze Raad verwierp op 14 oktober 2015, bij arrest met nr. 154.445, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 27 februari 2015, gericht tegen de beslissing van 16 december 2014 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf en bij arrest met nr. 154.444, verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend op 27 februari 2015, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2014. Verzoeker kan zodoende geen argumenten meer aanwenden in huidige procedure tegen de beslissing waarbij de verlenging van zijn verblijfsrecht niet werd toegestaan.

3.1.19. In de eerste bestreden beslissing van 25 februari 2016 werd erop gewezen dat verzoeker meer dan 23 jaar in zijn herkomstland Marokko heeft verbleven en dat zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn banden in het land van herkomst. Aangaande de elementen van integratie werd in de beslissing gemotiveerd dat die niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid omdat die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker weerlegt die motiveringen niet met concrete gegevens. Te meer zo nu verzoeker in diens inleidend verzoekschrift zelf het volgende stelt: *“Ofschoon, zo de verblijfsduur van verzoeker in België op zich alleen inderdaad geen buitengewone omstandigheid kan rechtvaardigen (...).”*

3.1.20. Waar verzoeker voorts, in het algemeen stelt, dat hij tal van elementen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij het centrum van zijn belangen inmiddels in het Rijk heeft en hij specifiek wijst op zijn langdurig verblijf in België, verschillende getuigenverklaringen, zijn werk en integratie, en hij niet begrijpt waarom de bestreden beslissing geen of niet afdoende rekening heeft gehouden met deze elementen, moet erop worden gewezen dat hierover als volgt werd geoordeeld in de eerste bestreden beslissing van 25 februari 2016:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Ter staving van het centrum van zijn belangen legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. We stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt afdoende elementen voor te leggen aan onze diensten die kunnen weerleggen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de belangen die hij heeft in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Bovendien stellen we vast dat betrokkene meer dan 23 jaar in zijn land van herkomst verbleef. Zijn verblijf in België en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene gewerkt zou hebben, dat hij relaties met collega's opgebouwd zou hebben, dat hij steeds gewaardeerd zou zijn door zijn werkgevers en zijn collega's, dat hij al de nodige vaardigheden zou hebben om zijn werk uit te voeren, dat hij lang als carrosseriehersteller gewerkt zou hebben, dat zijn vaardigheden afgestemd zouden zijn op de arbeidsmarkt, dat hij goed Frans zou spreken en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals twee arbeidskaarten B, twee aanvragen tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, een arbeidscontract d.d. 27.10.2009 en een huuroverkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

3.1.21. In de mate dat verzoeker stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd over de door hem aangevoerde elementen, toont hij dit niet aan. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk wordt gemotiveerd om welke redenen ze niet aanvaard worden in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

3.1.22. Omstandigheden zoals de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het hebben van werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen in beginsel niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen waarom daar in zijn geval anders over moet worden gedacht. In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren dan ze *in casu* heeft gedaan, met name door het toetsen van de aangebrachte elementen aan de voorwaarden van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden en de door verzoeker opgeworpen elementen in de

aanvraag, is dan ook niet aangetoond. Een kennelijk onredelijke beoordeling of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier is op deze gronden evenmin aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.1.23. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.24. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden of dat de feiten foutief zouden zijn gekwalificeerd. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.25. Waar verzoeker blijkt geeft van een andere appreciatie van de feiten, stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijkt van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 8 EVRM)

Doordat de bestreden beslissing een ernstige en ongerechtvaardigde inmenging is in de rechten van verzoeker op respect van zijn privé- en familielevens.

Dat er in casu een schending van het recht op privéleven van verzoeker dreigt is bewezen gelet op het feit dat verzoeker reeds 10 jaar ononderbroken in België verblijft en er het centrum van zijn belangen heeft gevestigd, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Hij heeft o.a. een hechte band met zijn (voormalige) collega's.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privéleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker reeds meer dan 10 jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft en enige jaren gemachtigd is tot verblijf, waardoor hij heeft kunnen werken en relaties heeft opgebouwd met collega's.

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een privéleven.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdeling die voor de eerste

keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in de inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op privéleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het privéleven van verzoeker. Er dient m.a.w. een balans of belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen het recht van verzoeker om zijn privéleven in België uit te oefenen en de belangen van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker België dient te verlaten terwijl hij hier gedurende 10 jaar verblijf het centrum van zijn belangen heeft uitgebouwd en in het verleden gemachtigd werd tot verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het privéleven van verzoeker dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Het middel is redelijk gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat hij reeds meer dan 10 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, waardoor hij hier heeft kunnen werken en relaties heeft opgebouwd met zijn collega's.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Die verdragsbepaling waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. “Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoeker stelt dat er in casu een schending is van zijn recht op een privéleven gelet op het feit dat hij reeds 10 jaar ononderbroken in België verblijft. Hij stelt dat hij onder meer een hechte band heeft met zijn collega's.

Verzoeker beperkt zich tot een ongestaafd betoog als zou hij reeds 10 jaar in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in België dateert van 18 november 2009. Hij beperkt zich tevens tot loutere beweringen dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Marokko en er geen vrienden meer heeft en dat hij een hechte band zou

onderhouden met zijn collega's. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgesteld privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.4. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift wordt het begrip 'privéleven' niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. *In casu* kan worden aanvaard dat verzoekers banden die hij heeft ontwikkeld met België wijzen op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

3.2.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu betreft het een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet met concrete gegevens aan waarom hij zijn privéleven niet zou kunnen verderzetten in Marokko, waar hij meer dan 23 jaar verbleef en waar zijn familie nog steeds verblijft. De ongestaafde bewering dat hij al tien jaar in België verblijft en de weinig concrete verwijzing naar een hechte band met zijn (voormalige) collega's, volstaat niet om aan te tonen dat er hinderpalen zouden zijn voor het uitbouwen of verderzetten van een privéleven in zijn land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat gewezen wordt op de omstandigheid dat verzoeker niet aantoont dat zijn belangen in België opwegen tegen zijn belangen in Marokko, waar hij meer dan 23 jaar verbleef.

De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoeker nooit meer op het Belgisch grondgebied kan vertoeven. Zij verhinderen verzoeker niet om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen indien hij alsnog in de toekomst een werkvergunning zou verkrijgen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET